

27 FEBRUARI 2011 – ACHTSTE ZONDAG DOOR HET JAAR

EERSTE LEZING

JESAJA 49, 14-15

Sion zegt: „De Heer heeft mij verlaten, mijn God heeft mij vergeten.” De Heer antwoordt: „Kan een vrouw haar zuigeling vergeten? Zou een moeder zich niet meer ontfermen over het kind van haar schoot? En ook al zou een moeder haar kind vergeten, neen, Ik vergeet u nooit!”

TWEDE LEZING

EERSTE BRIEF
AAN DE KORINTIERS 4, 1-5

Broeders en zusters,
Men moet ons beschouwen als helpers van Christus, belast met het beheer van Gods geheimen. Welnu, van een beheerder wordt geëist dat hij betrouwbaar blijkt.

Mij is echter weinig gelegen aan uw oordeel, of dat van enige menselijke instantie. Ik oordeel niet eens over mijzelf. Want al ben ik mij van niets bewust, daarom ga ik nog niet vrijuit. De Heer is het die over mij oordeelt.

Oordeel dus niet voorbarig, voordat de Heer gekomen is. Hij zal wat in het duister verborgen is, aan het licht brengen, en openbaar maken wat er in de harten omgaat. Dan zal ieder van God de lof ontvangen die hem toekomt.

EVANGELIE

MATTEUS 6, 24-34

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen:

„Niemand kan twee heren dienen: hij zal de een haten en de ander liefhebben, ofwel de een aanhangen en de ander verachten. Gij kunt niet God dienen én de mammon.”

„Daarom zeg Ik u: Weest niet bezorgd voor uw leven, wat ge zult eten en wat ge zult drinken, en ook niet voor uw lichaam, wat ge zult aantrekken. Is het leven niet méér dan het voedsel en het lichaam niet méér dan de kleding? Let eens op de vogels in de lucht: ze zaaien niet en maaien niet en verzamelen niet in schuren, maar uw hemelse Vader voedt ze. Zijt gij dan niet veel méér dan zij?”

„Trouwens, wie van u is in staat met al zijn tobben aan zijn levensweg één el toe te voegen?”

„En wat maakt gij u zorgen over kleding? Kijk naar de leliën in het veld: hoe ze groeien. Ze arbeiden noch spinnen. Toch zeg Ik u: zelfs Salomo in al zijn pracht was niet gekleed als een van hen. Als God nu het veldgewas, dat er vandaag nog staat en morgen in de oven wordt geworpen, zó kleedt, hoeveel te meer dan u, kleingelovigen?”

„Maakt u dus geen zorgen over de vraag: wat zullen we eten, of wat zullen wij drinken, of wat zullen wij aantrekken? Want dat alles jagen de heidenen na. Uw hemelse Vader weet wel dat gij al deze dingen nodig hebt. Maar zoekt eerst het Koninkrijk en zijn gerechtigheid; dan zal dat alles u erbij gegeven worden.”

„Maakt u dus niet bezorgd voor de dag van morgen, want de dag van morgen zorgt voor zichzelf. Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen leed.”

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting
's Hertogenbosch, www.bijbel.net

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

De bergpas van het Lam

PRACHTIG ZICHT ALS JE OVER de bergpas *dell' Agnello* van Guillestre naar Italië rijdt. Er hangt vaak mist hoog bij de bron van de Po, maar dan ben je plots in *la dolce Italia*. Ik zag nergens zo sterk het contrast tussen Noord en Zuid bij een *spaghetti all' amatriciana* op een slordig terrasje. Het is net zo met de lezingen van de voorbije weken: de steilten van de Bergrede, maar vandaag zijn we over de top.

De profeet Jesaja: „Mensen zeggen soms: ‘De Heer is mij vergeten.’ Maar kan een vrouw haar zuigeling vergeten? Zelfs al zou zij het vergeten, Ik, jullie God, vergeet jou nooit. Ik heb je in mijn handpalm gegrift.” En uit Matteüs: „Vraag je niet angstig af: ‘Wat zullen we eten?’ of: ‘Waarmee zullen we ons kleden?’ Jullie hemelse Vader weet wel dat jullie dat alles nodig hebben.” We doen wat we kunnen en Jezus heeft waardering voor al wat we in de gegeven omstandigheden doen. Hij draagt zorg voor de rest. Hij wil ons zijn *basic trust* geven, basisvertrouwen. „Je laten dragen door de stroming”, zei Christian de Chergé twee weken geleden, toen ik het had over de film *Des hommes et des dieux*. Telkens ik dit woord, *basic trust*, hoor, denk ik aan Martinus Nijhoff in zijn gedicht *De wolken*. Een kind en een moeder in de heide, languit op hun rug, hand in hand, tussen de erica.

„Ik droeg nog kleine kleren, en ik lag / Lang-uit met moeder in de warme hei, /
De wolken schoven boven ons voorbij / En moeder vroeg wat 'k in de wolken zag.”

Perfekte alliteratie: „kleine kleren” en „'k lag”. Lees het eens luidop. Geborgenheid. En languit liggen. Deed je het ooit als kind, met je kinderen, kleinkinderen? Er is nog tijd. De „hei” is eindeloos. Dan de „o's” van de „wolken schoven boven ons voorbij” en de wondervraag: „Wat zie je in de wolken?”

„En ik riep: Scandinavië, en: eenden, / Daar gaat een dame, schapen met een herder. / De wond'ren
werden woord en dreven verder, / Maar 'k zag dat moeder met een glimlach weende.”

Scandinavië is een donkere wolk, zoals het Noordland op de wereldkaart over West-Europa hangt. Maar het kind kan het dreigende gevaarte een naam geven, erover praten. En eendjes, speels. Een andere wolk is een statige dame, afstandelijk. En schapen, maar „met een herder”. Wisseling van speelsheid en dreiging. Maar de wonderen (en de wonden) konden woord worden en aan moeder toevertrouwd. Ze dreven dus verder weg. En toch: moeder weende, „met een glimlach”. Ze weet. Een traan om wat onvermijdelijk komt. En een glimlach, want haar kind haalt het wel, omdat ze samen in de hei lagen.

„Toen kwam de tijd dat 'k niet naar boven keek, / Ofschoon de hemel vol van wolken hing, / Ik
greep niet naar de vlucht van 't vreemde ding / Dat met zijn schaduw langs mijn leven streek.”

„Toen kwam de tijd”, de puberteit en de puber-tijd. Ik was op mezelf betrokken. Ik keek inwaarts en niet meer naar boven. — „Ofschoon de hemel van wolken hing, die ik had kunnen duiden bij mijn moeder.” Maar er is geen moeder meer in de puber-tijd: „Ik moet mezelf worden” en de wolken zie ik niet. „Ofschoon” is een woord van een redenering, geen belevingswoord. Ik vat het dus niet, „hoewel” ik er nog ergens weet van heb. Maar er zijn de wolken die als een schaduwvlek over de tarwevelden glijden. Ik zie enkel hun schaduw op het land, niet hun lichtrand aan de hemel. Een puber-tijd, die meer dan eenmaal voorkomt in het leven...

Als de basisgeborgenheid uit de eerste strofe er geweest is, door ouders of door vrienden gegeven, komt het Goed. Twintig jaar later:

„Nu ligt mijn jongen naast mij in de heide / En wijst mij wat hij in de wolken ziet, / Nu schrei ik
zelf, en zie in het verschiet / De verre wolken waarom moeder schreide.”

Het kind, dat ik was, ligt nu naast mijn eigen kind. De realiteit heeft haar werk gedaan. De eindeloze „hei” heet nu wat koeler „heide”. Maar het oerritueel doen we nog: op onze rug kijken naar de wolken en ze namen geven: de dreigende en de lieve wolken. Als ouder schrei ik, omdat ik weet hoe ons kind door de tijd heen zal moeten. Als ouder schrei ik toch met een glimlach, want ik heb ervaren wat geborgenheid betekent en ik heb dit kunnen doorgeven. Mijn kind kan nu bij mij de wolken namen geven, de dreigende en de dartelende wolken.

Zo is onze God, via ons. Godswerk. Na de steilten van de Bergrede, dit dal van vrede. De bergpas *dell' Agnello*, de col van het Lam.